

Raad til disse Maaneder, Folket og Landet kan ikke taale det, vi maa have Valg længe før. De nye Valglister maa vel, da vi jo nu er kommet saa langt frem i Tiden, helst benyttes, men jeg mener, at Finansloven og Tillægsbevillingsloven og de enkelte nødvendige Love maa kunne gennemføres meget hurtigt, saaledes at hvis det skulde mislykkes, hvad Regeringen nu bebuder, maa vi kunne tage Valget i de første Dage af April, saaledes at der saa snart som det overhovedet er menneskeligt muligt, kan staa et andet Flertal og en ny Regering til at tage hele Situationen op og føre de nødvendige Foranstaltninger igennem. Men indtil dette viser sig, er vi fra vor Side rede til at gaa ind i en saadan fælles Forhandling mellem alle Partier, uden Doktrinarisme, med det ene Løsning: Samfundshensynets ubetingede Sejr over alle Særinteresser.

Dahlgaard: Jeg vilde ønske, at de politiske Tilstande her i Landet i Øjeblikket havde været af en saadan Art, at Folketinget i disse Dage i Stedet for at bruge Tiden til at diskutere det Forslag, her foreligger, havde kunnet sende Repræsentanter fra samtlige politiske Partier til en alvorlig Drøftelse under Regeringens Forsæde af, paa hvilket Grundlag der kunde skabes en enig Villie til at fastslaa, hvilke Ofre der maa kræves af Befolkningen for igen at faa Orden i vort Pengevæsen. Det er i Virkeligheden paa en saadan Handling, at Befolkningen i Øjeblikket venter. Det er efter min Opfattelse fuldkommen urimeligt, at der nu siges fra Regeringens Side: Vi fører Forhandlinger til forskellige Sider, vi fører Forhandlinger med Bankerne! — og alt imens disse Forhandlinger finder Sted, anvender Folketinget sin Tid til at diskutere et Forslag, om hvilket man i hvert Tilfælde ved, at det ikke vil blive paa Grundlag af det, at de endelige Overvejelser vil blive ført. Jeg har den Opfattelse, at Folkets Repræsentanter af alle Partier burde sidde dér, hvor de aførende Forhandlinger føres. Regeringens Fremgangsmaade her er i Virkeligheden den sædvanlige. Denne Regering kan ikke finde Vejen til samtlige Rigsdagspartier; kun naar Nødvendigheden en Gang imellem tvinger den dertil, og Katastrofer af en eller anden Art er forestaaende i vort økonomiske Liv, saa kommer Regeringen, men heller ikke før. Denne Regering har stadig den Opfattelse, tror stadig, at Sagerne kan løses udenom den ene Halvdel af Landets Befolkning. Det er i Virkeligheden Tankegangen af 1920, der lever

endnu, men Tankegangen af 1920 duer ikke mere, den har spillet Fallit, der er ingen her i Landet, der længere tror paa, at der kommer noget godt ud af denne Tankegang. Men den højtærede Regering lever endnu i Skyggen af 1920, ogsaa i den Sag, vi behandler her i Dag.

De Forhold, hvorunder denne Regering kom til Magten, var af en saadan Beskaffenhed, at man i store Kredse af Befolkningen regner med, at Regeringen ikke har sin Handlefrihed, den kan ikke gribe ind, fordi dens Løfter ved Valget og tidligere forhindrer den deri. Jeg siger til den højtærede Regering: Den skulde opgive Tankegangen af 1920 og vise, at den har Villie til i Øjeblikket at være Landets Regering og ikke en snæver Partiregering, men den højtærede Regering er altsaa ikke kommet dertil endnu. Der foreligger nu et Forslag her paa Tingets Bord, og vi maa da diskutere dette Forslag — jeg er ikke enig med det ærede Medlem Hr. Borgbjerg i, at vi kan se bort fra det. Det ærede Medlem kan ikke se bort fra dette Forslag, og det af to Grunde, for det første fordi det nu en Gang ligger her som Udtryk for et politisk betydningsfuldt Partis alvorlige Opfattelse, og dernæst fordi — selv om Forslaget i og for sig ikke er aktuelt i Øjeblikket — ingen ved, hvornaar den Dag kommer, da Forslaget bliver aktuelt. Derfor er det rigtigt af de forskellige politiske Partier i dette Øjeblik at bedømme Forslaget og dets Indhold.

Dette Forslag om Opkrævning af Tolden i Guld er af det konservative Folkeparti betegnet som Partiets store Bidrag til Højnelse af Kronen. I Forhold til Spørgsmaalet om, hvad der i Øjeblikket skal gøres, er det, som jeg før har sagt, selvfølgelig det mest ligegyldige Forslag, der kan tænkes, thi ingen dansk Regering tør i det Øjeblik, den staar foran Vælgerens Domstol, gaa med til en Forhøjelse af Toldsatserne paa op imod 70 pCt., tør ikke gaa med dertil paa Grund af den beskatningsmæssige Uretfærdighed og den overordentlig forøgede Toldbeskyttelse, som vil blive Følgen deraf.

Den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Drachmanns Tale vil fryde visse, men dog ret snævre Kredse i vort Samfund, og dermed vil Forslaget have gjort sin Mission i indeværende Samling. Det er jo ikke et Forslag, Partiet i den Forstand staar bagved, at det kræver, at Regeringen skal gennemføre det. Det er jo rigtigt, som „Berlingske Tidende“ skrev, den Dag Forslaget blev forelagt, at af dette Forslag vil der ikke opstaa nogen parlamentarisk Krise. Nej, det vil der ikke. Og det ærede Blad var saa